

PENSEO

N-ro 369

jul. / 2022

**Monata Beletra Revueto en Esperanto
Honorita de Premio Grabowski, 1994**

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 33-a jaro <http://www.elfino.cn/penseo/penlisto.htm>

Tiberio Madonna (Italio)

MIA NOKTO

Kaj kiam ĉi tiu nokto de l' mondo
falos teren forkonsumita
blindigita
far la lumoj de la spiroj profundaj
kaj de la manoj
intertuŝiĝantaj sen timo
mia nokto
plu min brakumos
kun la forto de polpego
el la mallumo de l' abismoj profundaj.

Sen iu fino.

Alkroĉita al la muro de mia koro
kun la kadro lazura
la memoro de mia tago
neniam plu revenonta.

Larmo

Larmo da amo
iĝas sango iĝas vino poste vinagro
kaj poste vaporeliĝinta
lasas sian tamenan signon
ĉiamrestontan
en la vivoglasoj el kristalo
ĝis la tempo kiam
la tempo
estos ilin rompinta
en milojn da eroj
polvaj.

Rita Mkrtchyan (Armenio)

Unua tago de somero,
Unua vort', unua paŝ',
De jar' al jaro ĉio ripetig'as,
Sed ĉiu tag' por ni— novaĵ'.

Unua libro tre amata,
Unuaj sentoj, amrigard',
Vojaĝ' unua, renkontiĝo,
Amika gaja rond' aŭ tendar'.

Fabel' unua kaj unua kanto,
Poem' verkita, legis ĝin sen fin',
Jes, estis nekuraĝa kaj senrima,
Sed estis dediĉita al patrin'.

Unue, tamen, eble ĉiam
La rev' — kiel boat' kun blanka vel',
Rondiras tre rapide, nekutime
De nia viv' "unua" karusel'!

***

Via Moŝt' — socia reto!
Ĉioebla, ĉiopova,
Ni ricevas la respondojn
Nur per unu simpla movo.

Ni "nudigas" la animon,
Sed ne nian, la alian
Kaj atendas la legantoj
La novaĵojn tre variajn.

Ĵurnalistoj kaj verkistoj,
La lingvistoj, profesoroj,
Ni ripetas — ege sperta,
Sed ne diras — bona homo.

Niaj karaj geamikoj,
Se ni tuŝu politikon
Iĝas tuj nekonatuloj,
Inter ni aperas “muroj”.

Dialogo, povas esti
Kontinuas kelkaj tagoj,
Kaj en “kampo” politika
Kolektiĝas “batalantoj”.

Ni ŝanĝiĝis eble ĉiuj,
Estas klare la kialo,
Translokiĝis ĉiuj homoj
En la mondon virtualan.

Kiel la proverbo diras,
(Ni ŝanĝigos iomete),
En barel’ de gudro estas
La kulero de mielo.

La mielo — estas vortoj
Bonaj, varmaj kaj sinceraj,
La naturo kaj muziko,
La informo bonefika.

Bondeziroj karaj, belaj
La amikoj bonaj, veraj,
“Maro” — sen furiozaj ondoj
En la sama “reta” mondo.

Maria Nazaré Laroca (Brazilo)

Malhumaneco

En ĉi tiu ombra junio,
la perpleksa mondo ekspensas
pri l’ abomena esprimo:

nome homaj restaĵoj,
spuroj de barbaraĵoj
kontraŭ du anĝeloj de l’arbaro...

Ankoraŭ eĥas en nia honto
l’ekkrio de l’ poeto Castro Alves:
Dio, ho Dio! Kie vi estas,
kial vi ne respondas?

Juiz de Fora, 18/06/2022.

Moissey Bronshteyn (Rusio)

Ĉu vi memoras la pluvon en tiu arda junio?
Ĝi nin atakis inside, bruske en dens’ papava.
Nia feliĉo malseka ĉielen levis nin super ĉio,
kaj la humidaj petaloj ruĝis en mondo rava.

Ĉu vi memoras ke l’robo gluiĝis al via korpo,
ke mi, ravita pro via svelto, la spiron retenis,
ke ni proksimis, ke vian koron aŭdis do mia
koro,
kvazaŭ la varma pluvo milde nian proksimon
benis?

Ĉu vi memoras pluverojn — jes, ilin forkisis
mi de
viaj malsekaj okuloj, vangoj kaj lipoj tenere?
Mia aminjo kara, tiam ni vivis ja senmilite...

***

Nun ĝuante trankvilon en paca ripoz’ de
mia streĉa verkado, pli-malpli finita ĵus,
mi jam scias pri kio mi min okupos poste,
kaj sendube mi ankaŭ tiun laboron ĝuos.

Klaraj planoj kaj svagaj revoj bobelas ene
de l’krania uj’ por la cerbo, foje pensema.
Mi destinon mian admonas milde por ke ŝi
bene
tuŝu manon mian vespere por daŭra agado
sema,

ke literoj-semoj pluve sur blankon ekranan

falu,
 ho, ne en mania sed en pripensita ordo,
 kaj intimajn sentojn per lerta alud' vualu,
 kaj reagon veku en la komprenema kor', do

la poemoj pretaj facile flugos tra l'ret' etera
 tentos vin lanuge, loge, ludante en stela lumo.
 Mi normale ne celas per tio ja iĝi eterna, —
 nur per vortoj voki vin al mia brakumo.

***

Plu daŭras la milita maj'.
 Inter suferoj kaj pereoj
 l'naturu vivi volas, kaj
 aktivi per aferoj kreaĵ.

Kaj mi, portempa ekzilit'
 antaŭ floret' genuojn klinas,
 ĉar finon havas la milit',
 sed la naturo ja senfinas!

***

Do jen denove Vologda.
 Mi ne memoras, kiom da
 vojaĝoj faris mi ĉi tien,
 Sed sunori a tago nur
 kaj paca ĉarmo de l' natur'
 ekscitas mornan koron mian.
 En maja for' de l' patroland',
 kie ne pluas mia kant',
 nun flamo senkompata regas,
 kaj ĉe l' komparo emas sor
 Leviĝi mia morna kor',
 kaj doloregas.

Ángel Arquillos (Hispanio)

Transe

Transe de glacia monto
 staras ĉarma ĝardeno,
 tien, birdo fluge
 transiras.

Yohanes Manhиту (Indonezio)

Malgraŭ la sezonoj forpasintaj

(Al ŝi, kiu daŭras esperi)

Sezonoj jam forpasas sed vi restas
 kun multe da bonaj esperoj en la koro.
 Malgraŭ la nescio, kiun mi skulptas,
 vi konservas amon tagon post tago.

Mi ne scias kiom da tempo oni havas
 por daŭri pretendi ke en la mondo
 nur tro mallaŭta voĉo vi estas,
 resonanta en oceano de bruoj.

La pordo de via koro malfermiĝas
 kiam reĝas ankoraŭ mia nokto.
 Tra la fenestro vi pacience vidas,
 esperante ke tuj venu la sanlumo.

Longaj tagoj kaj noktoj forpasas
 sed ĉio estas sama en ĝia esenco:
 la espero en via koro ĉiam kreskas
 kaj maturiĝas kun la tempopaso.

Florojn de amo mi vidas kaj konas
 sed mi atendas kion diros la universo.
 Mi ne estas majstro kiu arbitre diras
 kiam jam venas la tempo de rikolto.

Sezonoj jam forpasas sed vi restas
 kun multe da bonaj esperoj en la koro.
 Mi admiras ĉion, kiun vi konservas.
 Ni atendu kion diros la Majstro.

Urbo Yogyakarta, 30/V/2009

Jam preskaŭ pluvos

Pluvbirdoj grupiĝas kaj flugas
 trans la nuboj kaj ĉirkaŭ la lando
 portante mesaĝon el pluvo vizitonta,
 portante informon el nuboj mallumaj.

Formikoj laboras tage kaj nokte
 por amasigi nutraĵon en tenejo.
 Homoj nun konkuras fini laboron
 provizi maizon kaj rizon sufiĉan.

Sekaj rizkampoj estas ĝojantaj,
 riveroj kaj defluiloj soifantaj atendas,
 lagetoj kaj lagoj senakvaj esperas
 pluv-akvon falantan, graciportanton.

Noemuti, Okcidenta Timoro, marte 2011

Papos Nascentes (Brazilo)

Kompono

elektas mi songas akceptas
 komponas
 okazigas ĝin?

mia teksad' mateniĝas
 riĉiĝas mia viv'
 nobligas servi novon tekxi
 okazigi ĝin?
 ĉu iluzi'? ĉu ego'?
 ĉu blinda flug'?

Jadranka Miric (Serbio)

Malbutonumado de la nova tago

Meze de la nokto malhela
 dum la urbanoj dormas
 flava luno laŭlonge de ĉielo vagas,
 akompananta de sia norda stelo bela!

Ekis tago en malbutonumado .
 Oriente sur la ĉielo dormanta
 aperas aŭroraj veluroj violaj. La
 dancorado,
 super la naturo vekiĝanta.

Herbejo vekiĝas, sin per roso lavanta
 al soifaj birdaro akvon donas,
 kiuj dankas gaje pepante
 fojfoje al ĉielo are fluganta!

Lazura ĉielo klare bluiĝas.
 Suno malrapide leviĝas
 dum sunlumo super arbar' briletas.
 Milda venteto sur malfermita fenestro
 frapetas.

Klaŭno

Eniris la urbon Cirko.
 Defilis ĉiuj grandbrue,
 Surstrate saltetis klaŭno Mirko.
 Feliĉiĝis li. Bedaŭrinde frue....

Amuziĝis Mirko, lia vizaĝo palis kiel
 luno
 dancante ĝis subiro de Suno.
 Li ŝvitis, kaj gia ŝminko fariĝis makula
 kvazaŭ li suferis de iu malsano okula.

Subita alveno de nekonata ino
 lasis lin fripone senvorta .
 Li vetis ke li estos morta
 se Ŝi ne estu en lia sino!

Klaŭno ne sciis, ja karmo estas tia,
 ke morgaŭo ne estos tempo lia.
 Morgaŭ lin trovis morta iu s-ino pia
 inter miloj da militpereintoj .

Elena Popova (Bulgario)

En la mondo de Picasso

(Tankaĵoj)

La pura amo –
 infano kun kolombo.
 Gutas larmetoj.

Du solaj infanetoj
sur la verda kamparo.

Trista arleken'
en medito. Sur tablo
odoras kafo.
Li sin demandas: "Ĉu la
vivo estas nur ludo?"

Ĉu vera estas
la am' de Jupitero?
Trista estas la
obeema Semela.
Fortaj estas la dioj ...

Blanka figuro—
Jesuo krucumita.
Viro alnajlas.
Iuj viroj lotumas...
Senkoraj homoj kaj nun!

Blanka kolombo
kun oliva branĉeto.
Paco sur la ter'?!
Nur senfinaj militoj.
Paco – eterna revo...

Blankas la korpo
de la akrobato. Ja
Eleganteco.
Ne videbla restas la
laboro ĝis la venko.

Ploranta ino –
Dora kun ruĝa ĉapel'.
Senkonsoleco.
Forflugas la amo, pli
rapide ol Printempo.

Ventegaj sentoj –
nuda virino dancas
antaŭ partnero.
Gitarist' en ekstazo.
Ĉu danco pri plezuro?

Somera tago.
virinoj ĉe l' fonto kun
tristaj vizaĝoj.
ili ankaŭ estas font'
je amo kaj sindono.

Olga – belega,
eleganta, sed trista.
Pro libermanko?
Memoro pri baletto?
Ventumil' por konsolo...

Ivanichka Magharova (Bulgario)

Fasko da hajkoj

Stelo deŝiru
el ĉielo kaj kaŝu
ĝin en la koro!

Glasoj malplenaj
trinkis mi amarvinon.
Anĝeloj kantas.

Trompet' vastaĵon
voĉplenigas. Birdoj
en arbar' mutas.

Mildaj manplatoj –
Ĉirkaŭprenado de infan'
En stel' – okuloj.

Aŭtuna trompet'
Sur la kampo malĝojas.
Oriol' ĝemas.

Kvarmanegulo.
Amiko de la homoj.
Ĉiam fidela.

Korn' sonplenigas
arbaron. Ravitecaj
birdoj. Tagiĝas.

Ruĝaj abrikotoj

Jen ruĝaj abrikotoj ĉie sub la ĉielo,
Kolorigante montetojn je mirinda apero.
La pluveto humidigas la floraron leĝere,
Tiel plibeliĝas la printempo tre tenere.
Ni spektu la ĉarman pejzaĝon kun espero
Plene de antaŭvidebla novjara prospero!

La eta blanka boato

En la lakta vojo de la blua ĉielo,
Estas la eta blanka boato kun helo.
Sur la boato staras la arbo osmanta,
Ludumas la blanka kuniklo malgranda.

De la remiloj estas neniu apero,
Sur la boato mankas veloj je vento;
La blanka boato flosas al okcidento.
Tra la lakta vojo de la ĉielo,
Oni atingas al la buntnuba lando.

Kaj kie estas la plua celo
Preter la buntnuba lando?
En la fora okcidenta ĉielo,
Orkolore lumas la matena stelo.

Al la lumturo similas,
La stelo hele brilas.

Frumatena sunlumo

Mi trotetas sur la vekita tero,
Kun birdoj mi kantas el sincero.
Dolĉan sonĝon levas kuira fumo,
Kiel teneras frumatena sunlumo!

Herboj estas de rosoj ornamataj,
Floroj estas brile delikataj.
Nuboj ŝvebas tra la blua ĉielo,
La sunon salutas fiŝoj el fidelo.

Mi ĝuas la freŝan matenan venteton,
Kaj trovas de la vivo la sekreton.
Se ni sekvas la paŝojn de espero,
La mondo estos ĉie plene de belo!

Elĉinigiŝ

Yi Qiao (ĉino en Germanio)

Mimoza Ahmeti

La forgesoj

Reala estas tio kio ŝajnas nereala
La irado tra la aromoj en la rekrementoĵoj de la
putreco
Homa, kie la stinkoj stariĝas kiel orgasmoj
En atmosferaj spasmoj kaj havas kolorojn je
travideblecoj
De la malpuraj, puraj kranioj
Por la pulmoj batitaj en la vento, bonodoroj kaj
degradecoĵoj.

La homoj lacigas min kaj trans ili
Ekzistas tiom multe da mondoj kiuj
Kvietigas kaj sensualigas la estaĵojn
Por donaci ideajn elfiltrilojn
Je sencela travivado.

Malfacile mi povas nei la perdon
De la mia konscio kiel la solan
Plezuron en la heliĝado
De putriĝo kie neniam la alkoholo kaj cigaredo
Estis, nur karuloj revataj
Mankantaj
Kiuĵn mia korpo tiel kiel la virinilon ne povis
teni, tamen
Tiom multe da perditecoj, dolĉeco je degradeco
Kaj meze de tiuj, kiel floroj. Mirinda
La imagpovo. La imagpovo.

Mia patro estas dirinta: neniam
La viroj estos problemo por vi,

Kiu laŭ li: mi bone konsentis
 Kun ĉiu viro je kiu ajn kaprico
 Aŭ loko, kvazaŭ ĉi tiuj povruloj
 Estus objektoj kaj ne estaĵoj kaj
 Poste: la celon, ne forgesu la celon, ripetadis
 mia patro,
 Kvazaŭ ĉi tiu estis lanco, kiu devus
 Eniĝi en la koron de la tempo.

Malŝarĝo. Imaga malŝarĝo. Kial do?
 Ho patro, nenion vi diris pri la ruliĝadoj
 En la mirindaj forgesoj, pri la steloj
 Idealaj lumigantaj kiam ĵus la celo estingiĝas,
 Pri la viraj impresoj, kiuj estus
 Tiom raraj en mia vivo, kiel la trifolio kun kvar
 folioj
 En la fabeloj.

Kial vi ne diris: mia filino, eksaltu, ruliĝadu,
 Ebriiĝu ĝis forgeseco kaj kaptu la realon per
 spiritaj aŭroroj
 Envolvante per kisaj burĝonetoj
 Kiujn via benita karno kiel ĉiu junula karno
 Povu konduki netuŝeblan tra la fluo
 La rojiĝon,
 Kaj krom ĉi tiu embrio, nenio alia ekzistas
 Nur kotaĵo kaj socia plagiataĵo.

Kiom freŝa, lavita kaj malpeza
 Iras la estaĵo tra la forgeseco, mi sentas la
 harojn
 En interrilato kun la aero kaj la okulojn en
 interrilato kun la lumo, trans
 Kiu fluas la rigardo.

Trans kiu, trans kiu
 Trans la interrilato, trans la difino
 Estas io tria kiu hazarde nomiĝas Dio
 Sed ĝi estas nekaptebla, forirebla
 Translokebla, donas ŝancon en la specifoj
 Al la tuteco, kio signifas: ĉiu ligno- aŭ
 ŝtonpeco
 Povas vigliĝi kaj enkarniĝi kaj fariĝi stelo
 Kaj tio estas la kialo de la ĉiuj ekzistaĵoj

De la kozoj kaj de tiom multe da kozoj
 Tra ekzistaĵoj,
 Kaj ŝajnas, kvazaŭ ĉi tie fulmas ia emo, simila
 al la celo
 Kaj ia magnetismo malpeza sensualigas mian
 deziron
 Por unu viro,
 Tamen “por mi, tio neniam estis problemo”.

Elalbanigis

Bardhyl Selimi

(Albanio)

El Ĉina Antikva Poezio

Kang Yuzhi (?-?)

—*laŭ melodio Longa sopiro*

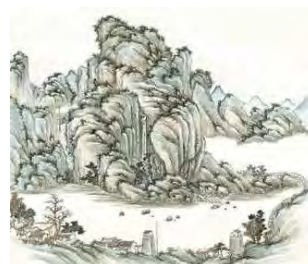
Inter la montetoj suda, norda
 etendiĝas lagpejzaĝo en nebulo.
 La printempa belo min ĉagrenas
 sen aper' de ŝia sveltfiguro.

Densas sent' de amo inter mi kaj ŝi.
 Ŝi alvenis per kaleŝveturo,
 rajdis mi sur fortĉevalo,
 kaj ni rendezuis en pinaro kun susuro.

Han Yuanji (1118-1183)

—*laŭ melodio Proksimiĝas bona afero*

Ĉe l' lag' Smeralda,
 je aŭd' de muziko korda,
 mi sentas triston en la koro.
 Malnovaj aktorinoj sur scenejo korta
 jen kantas per la sama voĉ' antaŭa
 jam kun grizharoj pro vipbato sorta.

Abrikotfloroj floras,
anstataŭ en ĝardeno,
prospere en sovaĝaj kampoj,
kvazaŭ printempe kun ĉagreno.
Nur fluo en kanal' palaca
konas, ke ploras hom' en spleno.

Zhu Shuzhen (?-?)

—laŭ melodio *Mallongigita melodio*
Magnolia

Ve, sola, sola, sola!
Mi iras sola,
mi sidas sola,
mi kantas sola,
mi drinkas sola,
mi kuŝas sola.
Vole ne vole jen izola
mi staras longe tie
jen kun ĉagreno senkonsola.
Malvarmo eta sur min falas
neatendite fola.

Nu, kiu vidas, ke ŝminkaĵo mia
ja forlavitias de la larm' petola?
Mi atakitas de malsano kaj malvarmo
en raŭndoj de turment' laŭvola.
Ripetadfoje mi fortondas la lampmeĉon,
ankoraŭ mi neniel povas dormi sendolora.

Ĝisado al printempo

—laŭ melodio *Papilio super floroj*
Ekster domo plorsalikoj svingas
vergojn kvazaŭ por reteni pene
la foriron de l' printempo.
Jen ĝi haltas, sed foriras senkatene.
Flokoj de salikoj flirtas laŭ venfluo,
ŝajne kun printemp' sintrene
por rigardi kien ĝi reiros
por fiksloĝi ja senĝene.

Kukuado de kukoloj jen aŭdiĝas
sur la mont' kun verdkolora la mantelo.

Senkompataj birdoj ŝajne konas
la ĉagrenojn sur la homa tero.
Kun vintas' enmane senparola
mi forsendas la printempon al ĉielo.
Nun leĝere falas jen susure
pluv' subtila ĉe vespero.

Elĉinigis

Vejdo (Ĉinio)

Huang Tingjian (1045 – 1105)

Pejzaĝo vidita de sur la Suda Turo en
E'zhou

De l' turo, ĉe la balustrado, mi rigardas:
River' kaj montoj nebuliĝas unumase;
La trajoj kaj lotusoj la aromon gardas,
Kiu traŝvebas eĉ dek liojn ĉi-okaze.
Liberas freŝa brizo kaj brilanta lun'
Kune alportas, de la sudo, friskon nun.

Bubalpaŝtanta knabo

Trans la vojeto interkampa sonas lia fluto,
kaj la vilaĝon li nun preterrajdas sur bubalo.
Kiom da homoj el ĉefurbo, ruzaj kaj avidaj
je fam' kaj mono, ne egalas al li en realo!

Qin Guan (1049-1100)

Ĝuo de frisko

Sudborde fluas malvarmeto sub salikoj
kaj bele ornamita pont' sin lokas.
Por ĝui l' friskon mi aliras lambastone

kaj tie sur brakseĝo min apogas.
 Dum supre ekaperas la helbrila luno,
 surlage en boato oni flutas.
 Kiam zefiro ĉesis, la lotusaj floroj
 aromon puran kaj subtilan sputas.

Zhang Lei (1054 – 1114)

En someraj tagoj

La tagoj someraj serenas en vilaĝ' rivera,
 La etaj hirundoj elkreskas subtegmentorande.
 Buntaj papilioj dancadas inter floraj branĉoj,
 La araneaj' domangula flagras brilante.
 Kurteno invitas la ombron de luno eniri;
 Aŭskultas mi l' bruon de fluo lite flankkuŝante.
 Neĝblankas la haroj tempiaj, longe griziĝintaj,
 —Simple deziras mi vivon ermitan konstante.

Elĉinigis

Minosun (Ĉinio)

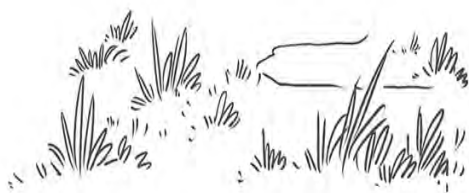
Dai Shulun (ĉ.732-ĉ.789)

Herboj distaj

Herboj distaj, herboj distaj
 Velkis tute kaj soldatoj oldas tristaj.
 Sude norde monton kovras neĝo bela,
 Tra milopaj mejloj brilas luno hela.
 Hela luno, hela luno,
 Sono fluta splene ŝvebas ĝis la nuno.

Elĉinigis

Yi Qiao (ĉino en Germanio)

Zhuangzi

ĈAPITRO DUDEK-OKA

La reĝoj, kiuj abdikas la tronon

§28-11

La princo Mu, filo de la suvereno de la regno Wei, diris al Zhanzi:

“Kvankam mia korpo estas ĉi tie en la izoliteco de la naturo, proksime de la riveroj kaj de la maro, tamen mia koro ĉiam restas en la palaco de Wei. Kion do mi faru?”

“Amu vian vivon,” respondis Zhanzi. “Tio nature kondukos vin al la neglekto de viaj materialaj interesoj.”

“Mi tion bone scias, sed mi ne povas min venki,” diris la princo Mu.

“Se vi ne povas vin venki,” diris Zhanzi, “lasu drivi viajn pensojn, kaj ĉio iros bone. Ĉar tiu, kiu ne povas sin venki kaj tamen faras al si devigon, alportos al si duoblan damaĝon. Tia damaĝo certe mallongigos vian vivdaŭron.”

Mu estis princo de la potenca regno Wei. Estis multe pli malfacile por li, ol por simpluloj, retiriĝi el la vulgara mondo kaj vivi ermitan vivon en kaverno. Kvankam li ne atingis la Taŭon, tamen oni povas diri, ke li jam estis nutrata de iaj ideoj de ĝi.

§28-12

Kiam Konfuceo estis sieĝita en la loko ĉe la limo inter la regno Chen kaj la regno Cai, li ne povis fari kuiradon de nutraĵo dum sep tagoj. Li vivtenis sin nur per manĝeblaj sovaĝaj herboj. Pala kaj laca, li senĉese ludis liuton kaj kantis en la ĉambro. Ekstere, Yan Hui ŝirkolektis manĝeblajn herbojn, dume Zilu kaj Zigong plende parolis inter si:

“Dufoje nia majstro estis forpelita el la regno Lu; li estis malpermesita eniri en la

regnon Wei; li estis ofendita en la regno Song, kaj la arbo, sub kiu li prelegis, estis hakfaligita; li havis nenian elirejon en la regnoj Song kaj Zhou; kaj nun li estas sieĝita inter la regnoj Chen kaj Cai. Plie, tiuj, kiuj provis murdi nian majstron, ricevis nenian decan punon, kaj ĉiaj ofendoj neniel estas malpermesitaj. Sed nia majstro ankoraŭ senĉese kantas kaj ludas la liuton. Kiu alia noblulo povus toleri la hontigon ĝis tia grado?”

Trovante nenian vortojn por respondi, Yan Hui raportis tiujn parolojn al Konfuceo, kiu, ŝovinte flanken sian liuton, suspiris kaj diris:

“Kiel etspiritaj estas Zilu kaj Zigong. Voku ilin ĉi tien, ke mi ilin alparolu.”

Post kiam ili eniris, Zilu diris:

“Enfalinte en tian situacion, ni havas nenian eliron!”

“Kia sensencaĵo!” diris Konfuceo. “La saĝulo, kiu komprenas la Taŭon, vidas ĉiun vojon malfermita al li, dum tiu, kiu ne komprenas la Taŭon, vidas nenian vojon antaŭ si. Ĉar mi firme tenas min je la humaneco kaj la justeco, mi suferas malfeliĉojn en tiu ĉi senorda kaj maljusta mondo. Tio neniel devas esti konsiderata kiel situacio sen eliro. Ekzamenante mian konsciencon mi ne vidas min mizera koncerne la Taŭon. Antaŭ la malfeliĉo kaj la danĝero mi neniam perdas mia virton. Kiam la malvarma vintro venas kaj falas la neĝo kaj la prujno, mi volas profiti de tiu ĉi okazo por vidi la ankoraŭ verdan lukson de la pinoj kaj cipresoj. Ĉe tiu ĉi lumo, ĉu mia sieĝiĝo inter la regnoj Chen kaj Cai, ne prezentas raran ŝancon por mi?”

Ĉe tiuj ĉi vortoj Konfuceo reprenis sian liuton kaj rekomencis trankvile sian kantadon. Tiam Zilu, sentante sin inspirita kaj ekscitita, prenis sian ŝildon kaj ekdancis kiel bravulo. Zigong diris:

“Mi hontas, ke mi ne sciis, kiel alta estas la ĉielo kaj kiel profunda estas la tero!”

En la antikveco la homoj, kiuj atingis la

Taŭon, trovis ĝojon kaj plezuron kiel en la favoraj situacioj, tiel ankaŭ en la malfavoraj. Ilia plezuro ne venis el la videblaj avantaĝoj aŭ malavantaĝoj. Kun la Taŭo kaj la virto enprofundiĝintaj en la menso, ili kredis, ke la malavantaĝoj povos turniĝi en avantaĝojn, kaj inverse, same kiel la somero cedos la lokon al la vintro kaj la pluvo sekvas la venton. Jen kial Xu You trovis plezuron en la izoliteco sur la norda bordo de la rivero Yingshui kaj Gong Bo vivis senzorgan vivon sur la monto Qiushou.

§28-13

Kiam la reĝo Shun proponis sian tronon al sia amiko Beiren Wuze, tiu ĉi diris:

“Kiel stranga vi estas, ho suvereno! Vi ja devus daŭrigi vian terkulturadon sur la kampoj anstataŭ vizitadi la kortegon de la reĝo Yao kaj akcepti ties proponon pri la trono. Kaj plie, vi eĉ volas alporti la saman malhonoron sur min. Mi hontas vidi vin!”

Tion dirinte, li dronigis sin en profunda lageto nomata Klara kaj Malvarma.

Elĉinigris

Wang Chongfang

(Ĉinio)

Ĉineske

Yi Qiao (Ĉino en Germano)

— laŭ ĉinesko *Flirta kanto**

Amo, amo
ardas kiel flamo.
Kisi iĝas deve,
daŭras plu eĉ reve.
Vere, vere
dolĉas kis' tenere.

Feino

— laŭ ĉinesko *flirta kanto**

Kara, kara
feino elstara!
Ĉarmas via voko,
eĉ moliĝus roko.
Koro, koro
mia iĝus floro.

*Flirta kanto (ĉine: *Tiaoxiaoling*): ĉina fiksfirma poemo el ses versoj de 4, 6; 6, 6; 4, 6 silaboj, laŭ rimaranĝo de aa,bb,cc. La 4-silabaj versoj konsistas el du ripetaj vortoj. Kaj la unua vorto de la kvina verso devas esti el palindrome aŭ metateze ordigitaj silaboj de la lasta vorto de la kvara verso. ekz. rimi-miri; mora-arom; nomo-mono; roso-soro.

Sopiro

— laŭ ĉinesko *Budhista dancisto**

Lunlumo feble brilas,
lagakvo jen trankvilas.
Via vizaĝo
en la miraĝo.

Ĝemas zefiro,
plenas sopiro.
Ni ĝojus deve,
kuniĝus reve.

**Budhista dancisto* (ĉine: *Pusaman*): ĉina fiksfirma poemo el du strofoj kun po 4 versoj de 7,7;5,5; / 5,5;5,5 silaboj kun para rimo

Kuniĝo

— laŭ ĉinesko *Belulino Yu**

Rigore blovas vento,
ĉagrenas sento.

Disiĝis ni plurljare,
profundas sopiro amare.

Salikoj ĉirkaŭ lago,
sunbrilus tago.
Promenus ni kontente,
kuniĝus en revo momente.

*Belulino Yu (ĉine: *Yumeiren*): ĉina fiksfirma poemo el du strofoj kun po kvar versoj de 7,5; 7,9; / 7,5;7,9; silaboj kun para rimo.

Firmamento

— laŭ ĉinesko *Mallongigita melodio magnolia**

Ho aŭroro,
ruĝora kiel floro.
Suno brilas,
sur firmament' jubilas.

Ho zefiro,
kun freŝa bondeziro.
Luno helas,
tra stelriver' fabelas.

**Mallongigita melodio magnolia* (ĉine: *jianzi Mulanhua*): ĉina fiksfirma poemo el du strofoj kun po 4 versoj de 4,7; 4,7 silaboj kun para rimo.

Aŭtunmezo

— laŭ ĉinesko *Dekses-silabo**

Vent'
freŝas tra la firmament'
favore
el la orient'.

Stel'
la plej vigla sur ĉiel'
en nordo,
saĝas laŭ fabel'.

Lun'
plena meze de aŭtun'
helegas;
kune tostu nun!

*Dekses-Silabo (ĉine: shiliuziling): ĉina fiksforma poemo el kvar versoj de 1, 7, 35 silaboj, laŭ rimaranĝo a,a,xa (x=senrima)

Testo

— laŭ ĉinesko *Kanto de akva horloĝo en nokto**

Jen ŝvebas, freŝa vent',
tra vasta firmament'.
Jen helas, la stelo,
sur la ĉielo.

Jen brilas, hela lun',
en mezo de aŭtun'.
Ni tostu, kun ĝojo,
per unu fojo!

*Kanto de akva horloĝo en nokto (ĉine: genglouzi): ĉina fiksforma poemo el du strofoj kun po ses versoj de 33,6;33,5; / 33,6;33,5 silaboj, laŭ rimaranĝo xaa,xbb / xcc,xdd (x=senrima)

BENO

— laŭ ĉinesko *Feniksa harpinglo*

Fraŭla am'
sen ornam'
daŭras plene de deklam'.
Jen fraŭlin'
korinklin'.
Kiun amas
li kun obstin'?'
ŝin, ŝin, ŝin!

Alta am'
kiel flam'
ardas en la koro jam.
Ho fejn'
laŭ destin'.
Kiun benas
ni do sen fin'?'
vin, vin, vin!

Feniksa harpinglo (ĉine: chaitoufeng): ĉina fiksforma poemo el du strofoj kun po ok versoj de 3,3,7; 3,3, 44, 1, 1, 1* silaboj, kun rimaranĝo de aaa,

bbxbBB kaj la lasta verso de strofo devas esti tri samaj silaboj.

Jadranka Miric (Serbio)

Ĉerbumas mi

— laŭ inesko *Sopir-al-sudo**

Ŝanĝiĝos
mondo. La ŝanĝo
tre tre doloras certe.
Ekis "proksi" milito
de USa-ano.

Milito
la plej danĝera
influenta malbone
la mondon. Tre severa
kaj tre fi-vera.

Alvenis
pli varmaj tagoj.
Baldaŭ ni somerumos.
En la strata kafejoj
bruaĉas homoj.

Senfinas
spaco ĉiela.
Ekis la maturantaj
festoj. Io tre hela.
Zumo abela.

Plenas ĉi
maja somera
kun surprizoj kaj ŝtormoj.
Falas eĉ fi-hajlero.
Venkas sufero.

*Sopir-al-sudo (ĉine: yijiangnan): ĉina fiksforma poemo el kvin versoj de 35,77,5 silaboj laŭ rimaranĝo xa,xa,a (x=senrima).

— ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ —
Eldonas Redakcio de *Penseo*
Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Veĵdo)
Retadreso: vejdo@163.com
www.elferno.cn/penseo/penlisto.htm
— ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ —